

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Ožeń pak sjawty,
Duši daty,
Wotpoóń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž B óh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudama so kóždu kóbotu w Smolerjez knihicziščječni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. njedžela po tsjoch kralach.

Jana 1, 45—51.

Bo kraju khodžo někotry wulki hród nadeńdžesč. Wyšoké, twjerde a derje saložene šu jeho murje a s jeho woknow widzišch daloko do kraja. Ale czaš je był, hdžež hišcže dom njestejesche a hdžež šo sa njón te přenje kamjenje se skaly lamachu a pschiwóžowachu. Wjele krašnych, derje wobhrodžených sahrodow pschi semju, plódně sčtomy šo w nich selenja a našymu sčezipaju ludžo s nich plódně plody. Ale w šwojim czašu běchu te sahrody pustý kraj, a potom šu ludžo pschischli a s wulkej prózu te přenje džiwje sčtomiczki s lěšow torhali a je do sahrody šadželi a sčezěpili, šo bychu tam rostke a plody njěšle. Zyrkej Šhrystušowa je tón najrjeńšchi hród a wěrjazy kšesčizienjo šu te žiwe kamjenje, zyrkej Šhrystušowa je ta najrjeńšcha sahrodka, a wěrjazy kšesčizienjo šu te plódně sčtomy. Czaš pak je był, hdžež jeje hišcže njebě a hdžež šo te přenje kamjenje sa nju lamachu a te přenje sčtomy do njeje šadžachu. Pohke to džělo njebě. Ale tón twarz bě móžny, bě to Šhrystuš, kiž šwojich wuczomnikow k šebi wołasche. Dženšnišchi tekst nam rospishe:

Kak bu Nathanael abo Bartolů wěrjazy.

1. Filippuš jeho na Šhrystuša potasa a jeho k njemu dowjedže.
2. Šhrystuš jeho wěru saloži.
3. Jeho posdžishe šhonjenje jeho wěru wobtwjerdži.

1. Filippuš Nathanaela na Šhrystuša potasa a jeho k njemu dowjedže. Filippuš bě Šhrystušowe šlowo šlyšchal: Šój sa mnu! Kaž hłóš se šamych njebješ bě jemu tuto šlowo jeho wutrobu pschewšalo. Temu Šnjesej bě do woczow pohladał. Kaž by do šbožnosče šameje pohladał, je jemu pschi tym bylo. A šbožowny wšchón, kaž šu něhdy czi pastyrjo šo k šwojim šadlam wrócili, dže wón po šwojim puczu. O, hdý bychu hory šlyšhecž mohle a sčtomy cžlowški hłóš rošymike, wón by jim dužy po puczu powjedał, kak šbožowny bě. Duž nadeńdže Nathanaela, rodženeho s šana, a jemu teho dla, jako Galilejštemu, derje šnateho. Š nim hromadže je wěšče husto w šynagogach wěščzenja na Šhrystuša šlyšchal, s nim je wěšče husto na jutrowny štwjedžen do šerusalem a cžahnył a dužy po puczu šebi spěwał: Wjěšel šo, džowka Zionšta, twój kral dže k tebi, cžicheje myšle a pomoznik! Š nim je šo rudžil, šo šo tón šlubieny a woczakowany kral pschezo hišcže komdžesche, — a nětko bě jeho runje widžal a šam psched nim štal. Duž je jeho přenje šlowo na Nathanaela: „Mny šmy teho namakali, wo kotrymž Móšišaš w šatonju a profetojo šu pišali, šesufa, šosefo-weho šyna s Nazarethu.“ A sčto wotmolwi Nathanael? Wěšče jeho wutroba wyska, wěšče by najradšcho šilippa ša ruku wšal: „Kucže dowjedž mje k njemu a njekomdž šo!“ Ale jeho wótry rošom jeho wutrobu, kiž by tak rada wěrika a šbožowna byla, kaž se želesnymi šwajškami špina. A tak dha, jako by we wutrobje wšchón měrný a šymny był, rjekny: „Ščto móže s Nazarethu dobreho

pschińc? W swjatyń Jerusalemie mamy Mešiaša pytać, niz pať w szapytym Nazarecze." Ale kaž dybywazy kral so pscheczijazy njescheczelow pscheminje, tať poraťy Filippuś Nathanaelowe dwelowaze myśle i tym krašnym słowom: „Bój a pohladaj!“ — a hižom je Nathanael i nim na puczju ke Ahrystuśej.

O sbóžny, schtóž ma šwojeho Filippa! Teho dla, wješelcze so, džeczi, a budźcze džatowne, so waschi wuczerjo wam wschědnje šwědca: My šmy Mešiaša namafali, pójce a hladajce! Njech so wješeli kóždy schědžiwz, kiž ma tež na kónzu hišcze šwojeho Filippa! To hišcze njeje tať dolho, so so wobstaru muž sa kaschczom šwojeje mandželškej wjesesche. Duzy po puczju wo tym rěczesche, tať chze nětko to pschedac a tamne wobkhowac a tať chze wišcho dalsche czińc. Teho bratr, dostojny schědžiwz, pošluchasche šhwilku, potom pať rjekny: Ja pať czi radžu: njemyšl šebi wjazny wjele na tajke, staraj so radšcho tón šbytkny czať wo šwoju dušchu! Tu pytasche tež Filippuś šwojeho Nathanaela. A wyštanje, kaž wješele schumjenje nalětneho wichora dže psches wišch i pohanstwa dobyte wošady, so šu mišionarojo, kóždy tajki Filippuś, domišnu wopuschczili a psches morjo so pschewjesli, so bychu jim prajili: My šmy teho Mešiaša namafali, pójce a hladajce! A hdyž šu pohanjno najprjedy wotmolwili: Sšto móže i Nazarethu dobrego pschińc, sšto móže šchizowany do šboža pschińc? a hdyž šu jich pscheczechali a hanili, dha njejšu pschestali Mešiaša pschpowjedac, a hdyž šu jich skónzowali, dha je jich pošledni wodnych wudychnył: Pójce a hladajce! A pohanjno šu schli a hladali a šu nětko šbožowni pschi Ahrystuśu.

Sbóžny pať tež tón, kiž i Filippom k druhemu rjeknje: Bój a hladaj! Filippuś njepraji: Dži a hladaj, ale pój a hladaj. Sa ruku jeho wošmie, i nim dže, ke Ahrystuśej jeho domjedze. Tať šu czińili něhdy czi staršchi je šwojimi džeczi, so by je Ahrystuś žohnował. Woni je njejšu ke Ahrystuśej honili, tež niz k njemu štorfali, ale šu je k njemu pošyli abo wodžili. Tať cziń ty tež. Dži šam k njemu, džerž so šam k njemu. „Pójce so mnu k njemu a hladajce“, po tym cziń. A czi tvojí budža so wot tebe rad k Ahrystuśej wodžic dacz, kaž je so tež Nathanael k Ahrystuśej wot Filippa domjesč dacz.

2. Ahrystuś šam Nathanaelowu wěru šaloži. Nathanael dže ke Ahrystuśej — i bojošcju a tola i wješelšcju. Nětko dyrbešche so rošbudžic, hacž směje so i dotalnym hubjenštwom dale pošyc, abo hacž budže sbóžny pschi namafanym Mešiašu. Ahrystuś widži jeho k šebi pschińc. Kať je so jeho wobliczo blyšczalo! Šemu je kaž nanaj, kiž widži, so so šabludžene male džeczo hišcze psched šmėrfanjom domoj wróczi. Duž wita jeho a rjeknje: „To je prawny Israelski, w kotrymž žadny falsch njeje.“ Nathanael so džiwa: „Kať ty mje šnajesch?“ A Jesuś wotmolwi: „Prjedy dnyli cze Filippuś šawola, hdyž ty pod figowzom bėšche, ja cze widžach.“ Nathanael bėšche wschaf datno wo Ahrystuśu šlyšchal, a jako so powjesč rošnješe, so je w bliškosci, je tež Nathanael šchol, jeho wohladac. A so by njewidžany byl, je pod džiwi figowz štipil. Teho hušte hałošy hacž na šemju wišaju, a schtóž pod nimi šteji, je kaž w huštyń kerku škhowany. Tam je Nathanael na Ahrystuśa czať, hacž wón nimo njepóndže. A jako Ahrystuś nimo džesche a wón jeho widžesche — haj, dha šnano je i radošcju šchepotať a je na šebi džeržec měł,

so njeby i škhowanši wustupil a so psched Ahrystuśom pošlafnył; abo šnano je czežto se šobu wojowať, hacž je tutón Jesuś, na šdacze tajki jednory a šhudy muž, wopravdže tón šlubjenny, a hacž měł do njeho wěric a bo niz. O to bė czežke bėdženje — ale nihto wo nim niczo njewjedžesche, nihto jeho tam widžal njebė. Duž pať nětko Ahrystuś praji: Ja šym cze tam widžal! O duž so w Nathanaelu mróczele dwelowanja roštorhnychu; Ahrystuś, to prawe šlónzo w bójškim šwětle psched nim štejesche a Nathanael džesche: „Rabbi, ty šy šyn Boži, ty šy kral Israelski!“

„Šdyž ty pod figowzom bėšche, ja cze widžach.“ O žohnujmy tuto šlowo se rta našchego Šbóžnika! Šdyž šy w žanej wjetškej czešnosci a njewěsch, tať mohł so nješboža, kiž ja tobu se wschěch bošow hraba, wobroc a šy šamlutki a so nikomu doměric njemóžesch — njesapomń: Ahrystuś hlada na tebe a cze i woczom njepuschczzi. A hdyž so wo wěru bėdžisch a twoje myšle dwelowanja w tebi so šbėhaju a cze we wěre šhablateho czińja a czi wišcho, schtóž šu staršchi a wuczerjo do tebe šchczėpili a schtóž šy šam i biblije pschuwuknył, pošdrowaju, a ty wolašch so ke Ahrystuśej, kaž tón wot žolmow hrabjenny wo pomoz wola, so by so Ahrystuś czi šjewil — ale tebi je, jako by wón nješnuty a wo tebe so nještarajo nimo šchol — o tehdy njesabudž: Wón hlada na tebe. Czaťaj a wojuj dale. Czať hižom pschińdže, so wón czi pošaje, so je cze tehdy widžal a so na tebe šabyl njeje a so, kaž Nathanaelej, tež tebi twoju wěru šaloži.

3. A pošdžishe šhonjenje Nathanaelej wěru wobkrucci: „Dokelž czi rjeknył šym, so šym cze pod figowzom widžal, dha wěrišch; ty budžesch hišcze wjetšche wězy widžec, dnyli te. Wot nětk budžecze widžec njebo wotewrejene a Božich jandželow horje a dele pschińc na cziłowšeho šyna.“ A tute wjetšche wězy je Nathanael widžal. Jandžel je so dele puschczil, so by Ahrystuśa w šahrodze Gethsemane pošlył. Jandžel je kamjen wot jeho rowowych duri wotwalil, jandžel je wopuschczenny wuczomnikow na duju Božeho špěcza špokojil. To je Nathanael widžal a i tym bu jeho wěra, so je Jesuś tón Mešiaš, kiž pschińc mějesche, wobkruccena.

A tole tež našchu wěru wobkruccuje. Njeje dha tež nad nami njebo wotewrejene? Š wufschczenjom so tola kóžde džeczo pod wotewrejene njebo štaji. Bóh na njo hlada a jo šchituje a so ša njo štara; wschako je wono jeho lube džeczo.

A jandželjo Boži šhodža hišcze pschezo horje do njeješ a dele k nam. Našche modlitwy šu našchi pošli k Bohu, kiž jemu wo našchey nušy powjedaju a jeho na pomoz wolaaju. A hdyž my potom do Božeho šlowa hladamy a te rjane šchpruchi so wožiwja a naš rošwuczujja, so Bóh i nami tola derje mēni, a naš trošchtuja, dha šu tute šchpruchi jandželjo, kiž i njeješ dele k nam pschisłupuja. A šjewi so Bóh se šwojej pomozu, šrejpi naš se šwojim bohatym žohnowanjom, so je nam tať derje, dha je tuto žohnowanje luby Boži jandžel, kiž dele štupa, naš šwješelic. A schtóž hacž do kónza wěrijazy wštanje, k temu pošczele Bóh se šmjercju tež šwojeho njewidomneho jandžela, kiž jeho dušchu, kaž Lazarowy jandžel, czišche do wěczneje domišny donješe.

Tole wscho wěrijazy šam na šebi šhoni a na druhich wěrijazych widži. To pať dyrbi potom jeho wěru wobkruccic.

Duž wjeselmy so jeje a woſtaſmy w njej a budźmy
i njej ſelene, płódne ſchtomy w ſahrodže kſcheſczijskeje
zprkwoje!
Hamjeń.

Kř. w H.

Jeno i nim.

(Hiller.)

Zap. ſkutki 4, 12.

Słóſ: Nětk ſawěſće je na čaſu —

Ty činič wſchał bjeſ Jeſuſa
Tu njemóžeſch, ſchtož ſečzeſch;
Eſy, duſcha, i jedom ſtažena,
Duž Bohu ſlužicž njechzeſch.
O Jeſu, twoju móž mi dai,
Pſched ſtaženjom mje ſaſchowaj,
Spožcž hałožžy ty płody.

Ty wobſtač tež bjeſ Jeſuſa
Wſchał njem'žeſch, čzeſch byčž žiwj;
W nim žiwjenje ma wutroba,
Niž da Anjeſ miſoſcziw.

O Jeſu, dai, ſo čaſna ſmjercž
Mi njepſchinjeſe wěcžnu ſmjercž,
Budž žiwjenje mi wěcžne.

Ty widžicž tež bjeſ Jeſuſa
Wſchał njem'žeſch ſwětło kraſne;
Ty njewěſch: hdže? a njewěſch: ka?
Hdyž njecžini Anjeſ jaſne.

O Jeſu, ſwěcž ty jeno mi,
So njebych bludžil w čžemnoſcži
We žiwjenju a ſmjercži.

Ty khodžicž tež bjeſ Jeſuſa
Tu njem'žeſch ſbóžne pucže;
Bóh na tebje wſchał njehlada,
Čže wotpoſaže kručže,

Duž, Jeſu, budž mi jeno pucž,
A njebjo dohycž ty mje wucž,
Čžeſn wſchał mje k Wótzej i hnadu.

Tak bjeſ Jeſuſa ſbože njej',
Čzeſch k žiwjenju ty ſtanyčž;
A njedžeržič joh' i wěru ſej,
Dha k heli dyrbiſch panyčž.

Duž, Jeſu, wumru na tebje,
Ty móž maſch, junu ſbudžicž mje,
So twoje ſbože widžu.

Zurij Bróſt.

Bože wodženja.

Wotpocžuj jeno ſtroſcztnje w radže a woli ſwojeho Boha a
dowěr ſo jeho wótzowſtemu wodženju a jeho luboſcži. Wón drje
tebi do wulkeje nuſy da pſchińcž, ale tola čži njeda ſawutlicž; my
ſapſchijecž njemóžemy, kaſ wón knježi a wſchitko wodži, a jeho pucže
ſu po wuprajenju Lutherowym kaſ hebrejske knihi, kotrež móžeſch
jeno wot ſady čžitacž. Hdyž na kónzu džěla ſwojeho žiwjenja
ſtejiſch a wrócžo hladaſch na ſwój pucž, potom ſroſhmich, ſchtož
prjedy ſroſhmicž njemóžeſche, potom je tebi jaſne, ſchtož beſche
prjedy čžemne.

Daj, wſchitke jeho wodženja ſu wulkotne ſkutki jeho mudroſcže
a ſame ſjewjenja jeho ſmilneje luboſcže, kiž pſchezo roſpomina,

čžehož ty potrjebaſch. Wón ma ſtajnje myſle měra i tobu.
Wſchitko, ſchtož wón čžini, je dobre, a hdyž wón něſchto ſapowjedži,
je to k twojemu lepſchemu. Čžehož potrjebaſch, wón wě, a ſo wón
to wě, dyrbi tebi doſcž byčž, ſo prajiſch: „Budž ſpokojom, moja
duſcha, pſchetož tón Anjeſ čžini tebi dobrotu, ſamu dobrotu!“

Woſtań ſwěrnj.

Jako bu měſto Pompeji w lěcže 79 po Křyſtuſowym na-
rodže i jenyj wuwalom woheńpluwazeje horj Weſub ſaſhppane,
dha buch wjele čžlowjekow pod roſpadankami ſahrjebanych, kotrychž
ludžo poſdžičho w tych ſtejiſchcžach namačahu, w kotrychž jich ta
hróſbna žehlawa bežeńza (Lava) pſchekhwata. Někotrych nadeń-
džechu we hluboch wjelbach, do kotrychž bechu wucžekli, ſo bychu
tam wuſchowanje namačali. Sažo druhich i haſow wuhrjebachu,
dofelž bechu najſterje hiſchcže čžekncž ſphtali. Wnoſy bechu
w rumnych ſtwach. Ale hdže namačahu romſtu ſtraž? Na tu
trjedychu pſchi meſchcžanſkich wrotach, hiſchcže i brónju w ruzy
ſtejazu, tam, hdžež beſche ju hejtman poſtajił. A jako njebjo nad
njej i hrimanjom a blyſtom hrožeſche a ſemja pod njej ržeſche a
khabkaſche, jako ſo žehlawa lava i woheńpluwazeje horj dele
waleſche, dha wona tola na ſwojim měſtynie ſtejo woſta a bu
nimale 1800 lět poſdžičho hiſchcže na tymſamym namačana. Njech
tež kſcheſczijske i teho wuknu, ſwoju pſchiſluſchnoſcž čžinič a na
ſwojim měſtynie woſtačž, na kotrež buch wot ſwojeho wjercha
a pólneho knjeſa poſtajeni! Potom woni tu hnadu namačaju,
kotraž jich podpjera a džerži.

F.

Prawa luboſcž k bližſchemu.

Čžo powjeda, ſo pčožka, kiž je róže namačala, i kotrychž
móže ſo mēd noſhcž, ſo tych róžow njedótknje, ale najprjedy do
koleča lecži a ſwojim towarſcham tu powjecz donjeſe; potom
zpla byla tam po tón poſklad lecži. Njedyrbjeli ſebi kſcheſczijske
to ſa pſchiklad wſacž? Njedyrbjeli tež woni, kaſ ſamaritſka žona,
khwatačž, ſo bychu druhim wo nim powjedali, kotrehož ſu jako
Ebóžnika ſwojeje duſche namačali?

Mudry poſ Mali.

Powjedańcžto je ſawoſtajeńſtwa Jana Wjele.

(Poſtracžowanje.)

Wjeſ tym bu kónz teje doſheje wójny, kiž beſche 30 lět trala.
Wójska bechu nětk domoj, potajſim Schwejdojo tež do ſwojeho
kraja. Tam ſedzeſche nětk knježna Křyſtina na kralowym trónje,
ſlawneho krala Guſtawa Adolfa džowka.

A tej čžyſche ſo ta knjeni podacž a ju pſchi ſwojim pytanju
wo pomoz proſhcž. Křyſtinje pał beſche to robotna čžeža, ſo
w kraju wo ſarjad a porjad na drobne ſtaracž. Wjele knježeſkich
džekow be tehodla krajnemu bohotej do rukow dała. A to be
marſchal Torſtenſon, tamny ſlawjenty wodžer wójskow, kiž beſche
tehdy w Čžechach Katuſkich ſbil.

Temu čžyſche ta pani ſwoju wěž najprjedy k wutrobje
ſwjaſacž, prjedy hačž čžyſka kralowu ſe ſwojej naležnoſcžu wobohcž.
Wona ſebi prajeſche, ſnano mohł wón i wojeſkich wyſchow
praweje čžary wunamačacž, dofelž był wſchał tón wojał dla teje
wulkeje blyſny pſched druhimi ſnacž, jeliſo we wójnje žiwjenje wo-
ſtajił njeje, a jeli ſnano hiſchcže i brónjemi ſluži.

*

*

*

Pſchijewſchi k měſtu Stoſholmej, ſtolizy w ſchwejdowſkim kraju,
ſo tudy na hoſpodu wulkeho hoſcženza da.

A ſchto by ſebi to pomhſkil? Čžto budžičhe rjekt, ſo wona

jow prěnju krocžatku stupi na plěd swojeje wotmyśle! Glejće, tak dźiwne su wozdženja Bože! Niž wschał to, so był tu wotny pytanj wojač, a hišćeje mjenje tón byn. Ale wona jow i najmjenšcha něšto namaka, čehož so ženje nadžata njebě. A što to běšče? To bě tón poß, kiž bě so tehdy do teho kurowza i kußanjom dał a potom so podžiwnje shubil. To skocžatko čučasche wočoło njeje, póna ju hnydom a skafasche na nju jako wschě i wješelom tórne.

* * *

Tu wona wscha sđiwana pytny, so je to wopravdže jejny přjedawšchi poß, a scžahny jeho šej na klin. Tón hosčzenar čžinješche njematej wocži, što tola to sechžylo byčž. A wona sa- rěčža na njeho: „Što čžecže sa tole skocžatko mēčž?“

„Sa jeho njemōžu pschedacž“, wón wotmolwi, „dofelž dže mōj njeje. Wón mojemu domskemu wotrocžkej kłuscha, a tón jeho njesechže sa wulke pjenjesh nikomu pschedacž. Glejće dže, čžescžena knjeni, i tym stworjenjom ma so wschał dźiwnje. To skocžo je sa mojeho domskeho wotrocžka wulzy wunoschne, pschetōž wón mōže wschelake pußorne kufki. A hdyž jemu tón wotrocžk psched knježimi kellowacž dawa, ma schwarne pjenjesh sa to. Hžom nětotryžkuli knjes je jemu sa njeho horšchče hadžatow sficžal. Wón pač jeho njeje čžył dacž, so njeby i nim tajte plěborne žórleschto sbył.“

Wona teho dwórniku i šebi pschicž da a jemu kopicžku šwēcžatych škotakow hadži. Ale wón pschi šwojim wosta a torže pša i šebi, hacžrunje jeho tón kufny, dofelž njechasche wot šwojeje přjedawšcheje knjenje.

* * *

Šso lehnyschi njemē ta wboha macž žaneho šparja sa žyłu nōž. Šso hibate myšle ji mēra njedachu.

To dyrbi mi do jaßna pschicž, i wotkal a na tajte waschne je tón čžlowjek mojeho pšyčžka dobył. Šdyž to nashonju, pschicždu tež na plěd, po kotrymž bylo šnadž mōžno, so po prawej čžarje sa dalisčej wēstotu pytačž. Tola i tym dwórnikom jednacž, i tym čžmowym a borkatym mužom, teho so wsdam. To bychu jeno hole jednanja byle. Ale tak rucže hacž budže nasajtra dopoldnja mōžno, so i bohotej podam. Wschal šym hžom doma kłuscha, so lōždemu pomha, hdyž jeno mōže a wē. Najškeršcho mi runje kaž druhim na prawy pucž špomha. Tajtemu knjesej so škeršcho šeschlachčži, dylžli mi tudy zušbarškej žonje.“

* * *

Torstenson, dobrotna dušcha, ju i miła powita a pschecželnje sa jejne škoržby a proštwy kēžbliwej kuschi nashili. Šotom wón počža: „Nadobna knjeni, to widžu, so šu to šame njewēste wēžy. Sa wam nadžiju podušycž nochžu, so šo to wschitko i Božej pomozu wušlědžicž mohlo, hdyž je tón pytanj byn a hdyž je tón wojač, jeli-so štaj hišćeje žiwaj a wopravdže něhdže pola naß w kraju. Šnydom jeju we wschěch štronach wuwolacž dam, kaž tež so wschudže we wošadach šwēru sa nimaj praschecž. Ale to pytanje žada šebi čžapa a mōže lōžto wjele tndženjom tracž. Ale što je i tym namakanym pšom, čžy runy pucž wujednacž, haj hžom dženka. Pschecželnje prošchu, wocžatajče tu ras, hacž je šwojej mandželskej porēčžal njebych; a potom waß powjedu i njej na tu šhwilu, hacž so i tym dwórnikom dorēčžal nješym.“

* * *

Dawšchi teho šej pschicž, so bohota i miła wobhonjecž počža: „Pschecželo, powjedž mi šprawne, i wotkal šy tola i temu pšyčžatku pschicžol?“

Tón praschany na to wotmolwi: „Teho šym šebi sa njewulke pjenjesh kupil.“

„A hdy a hdyž je to bylo?“

„Šandžene lēto, na pucžu psched mēštom wonka.“

„A wot koho to?“

„Šot zuseje, mi njefnateje holzy, po šdacžu i niseje šwōjby.“

„A čžehodla jeho tej knjeni njedasch, kotrejž je kłuscha, hdyž tebi tejtale šotkow sa tajkeho šnadneho pšyčžatka hadža?“

Tón dwórnik jemu tušamšnu pschicžinu šjewi, kotruž běšče tón hosčzenar wčžera tej hrabinje mjenował. A jako Torstenson špyta i dobrym na pschedač wabicž, trjedži na šawrejnej wuschy, a jako pošpyta i hroženjom nucžicž, so tón muž šnjembri a so krucže šapowjedži. „To skocžatko šym šebi po čžescži sa šwoje pjenjesh kupil a duž je tež se wschitkim prawom nētk moje, a ničto je mi njemōže i mojeju rukow wsacž. Šak mohla ta knjeni dopofacž, so je to hdy jejne bylo? Šonucžicž šebi jo nikomu njedam, a dyrbjal-li šebi prawdu psched hnadnej kralowej pytačž.“

Špytnyschi, tudy i wōtrotu ničžo njedozpiješch, Torstenson milischi hlōß naloži: „Šdyž dha jeho tej knjeni wostajicž njechasch, nochžył jeho mi pschedacž, hdyž čži što šotkow sa njeho dam?“

Njeje to džim, tak wyšoku pšacžinu sa tajte skocžatko hadžicž? Ale wón běšče doščž bohaty muž a šebi myšlil: Ši šnadž jo škeršcho pscheda, a ja jo potom tež hrabinje darju.

Ša tajki wulkotny poškōtk, šajkehož dže ničto sa žaneho pša pošticžil njeby, šebi tón čžlowjek na kōnzu dorēčžecž da.

* * *

Pschekšlapjena a hnta běšče ta pani, hdyž bohota, i tym pšyčžatkom, psched nju pschicžeschi, tu proštwu wurjekny, so čžyła wot njeho nētko to pšyčžatko sa lubodar wsacž. — Wón a jeho miła mandželska ju lubje namōwjeschtaj, so by tola pola nich i hospodu sa lubo wšala, tak dołho hacž budža te dalische wupytowanja tracž. „Glejće“, pschicžtaji bohota, „to wobhonjowanje mōže wschał dlējšchi čžap trjedacž, kaž hžom špomnich. Šechze-li Šōh, dozpijemy dobreho kōnza, je-li wasch rubjenty šynuscht něhdže tu pola naß w kraju. Šo by jeho tón wojač škōnžował był, mi šamemu i wērje podobne njeje, hacžrunje šu tu krawu šufnicžku namakali. Šēro wschał bohuzel je, so šu čži našchi wojazy psches dołhu wōjnu sđiwjeni byli; so pač by žadny i nich džecžikōnžował był, je pschecžiwō wērje. Šeno so bychmy woneho wojaka, jeli je hišćeje živy, wušlědžicž mohli. Ale to budže nam najškeršcho dołho trajaza prošža. Glejće, tón regiment, kotryž je tehdy wasch štatōk šchōrmujo dobył a špalil, wón po wōjnje njeje wjazy hromadže wostał, dofelž šym po škōnženju wōjny wojačow domoj šrosušchecžal. Duž dajče šo naprošycž, nam witana pani, a wostačže pola mojeje žony, hacž nješym wscho došonjal, štož mohlo i pytanju šlužobne byčž.“

(Pschicžodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Šandženu njedželu buchu knježa duchowni w Budyschinje, kotryž šu po wotešženju knjesa žyrkwinskeho radžicžela Šjazli jako mējicželjo duchownischi šastojštwow dale šupili, do šwojich nowych šastojštwow psches knjesa wyschischeho žyrkwinskeho radžicžela Šosenfranza šapofasani: knjes duchowny Šäbler je nētko primarius, knjes Šap šekundarius a jako pošledni diakonus bu knjes Šehmann, kiž je hacž dotal šforalny pomozny duchowny był, šapofasany.

„Šombaj Šōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarňjach „Šerb. Nowin“ na wschach a w Budyschinje dostacž. Ša šchtwōrcž lēta pšacži wón 40 np., jenotliwe čžišla šo sa 4 np. pschedawaju.